

ПРАВОВІРНИЙ КАТОЛИК

(наука про се, котра віра правдива.)

ПЕРЕВІД З ПОЛЬСКОГО

Ціна 10 центів.

Вінкїшер. Ман.

Накладом: „РУСКОЇ КНИГАРНІ“.

1910

Видавництво „РУСКОЇ КНИГАРНІ“

850 MAIN ST.

WINNIPEG, MAN.

Одинока на цілу Канаду Руська Книгарня має на складі всі книжки для народу, які лиш появили ся в друку. У нас дістанете до науки всьо, чого лиш потреба, щоб бути чоловіком мудрим, ученим, розсудним і добрим.

Крім спроваджених книжок з краю видає Руська Книгарня своїм накладом раз-у-раз книжки до науки і забави людям і доси видала слідуєчі:

Фармазони, або як то 30 господарів записали ся чортови .25

Опівдання для дітей. Гарна книжочка з образками видана в Канаді .30

Русько-англійський учебник і словар місто \$1.50 тепер продає ся лиш за \$1.00

Слово Правди, гарна книжочка про церковну справу .15

Казки за Жидів .10

Рицар і Смерть .05

Домашній Шисар, або взори руских і англ. листів на всякі случаї ціна знижена .35

Важніші Права Канади, одинока книжка, яка докладно поясняє параграфи нашої нової Вітчизни .35

ПРАВОВІРНИЙ КАТОЛИК

(наука про те, котра віра правдива.)

ПЕРЕВІД З ПОЛЬСЬКОГО

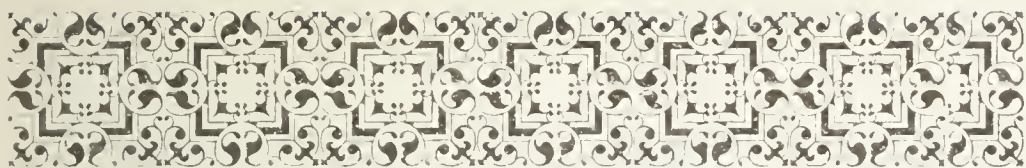
ЗБІРКА
БАНА ЛУЧКОВА

Ціна 10 центів.

Вінклер, Ман.

Накладом: „РУСКОЇ КНИГАРНІ“.

1910

В тихім французкім селі мешкав недавно оден сьвященник, окружений громадою кількасот парохіян. Одної неділі, повертаючи з церкви по відіраленю служби Божої він розважав, як непримінно мало мусіли скористати з служби Божої, котру він нині відправив, ті, що її слухали; і в тім зближив ся до горітки зібраних своїх вірних, розмовляючих перед церквою. Прийшло йому на гадку, що простою розмовою з тими простаками він міг би справити далеко лїпшу користь ніж відбуванєм богослуження по латиньски. Проте він пристанув з ними а усївши на камені і очерши на палици свої руки почав таку бесїду:

„Скажи мені, Іване, чи ти є християнином?“

„Так єсть. прошу пан-отця“ — відповів Іван.

„А якже-ж ти став християнином?“

„Бо-бо-бо, таж вже давно пан-отець мене окрестив і зробив мене членом церкви: от і тому я тепер християнином.“

„Але, чи ж ти думаєш, що той злодій

Мандрик, зловлений перед місяцем і засуджений на десять літ в'язниці за крадіж 20.000 срібних у нашого нотаря, був також християнином?"

„Дійсно, що ні."

„А однакж він був хрещений, так само, як і ти. Отже бачиш, що крещення не робить чоловіка християнином. — А ти, Андрію, чи ти також християнином?"

„Так єсть, прошу пан-стця".

„Чому?"

„Бо я приступав до сьв. Причастія.

„То правда але чи чув ти, що о Картусі?"

„Так єсть, відновів той-же.

„Чи був він християнином?"

„Ні, то був злодій такий, як Мандрик."

„Добре, але-ж Картус і Мандрик оба приступали до першого причастія! Отже, бачиш що сьв. причастіє не робить тебе християнином".

Ті селяни споглянули із здивованєм оден на одного і були цікаві почути, чого сьвященник властиво від них хоче.

Відтак сьвященник говорив далше:

„Пане учителю я сподіюсь, що ви ліпше будете могли нам оповісти, що християнин повинен робити.

Учитель спершу не знав, що відповісти

св'ященникови на это питанє а вкінці сказав:

„Есьм христ'янином ось длятого: най-перше, що слухаю служб Божих у неділі; по друге, ходжу до сповідн що місяця: а по третє, що сповняю задану менї покуту. Говорію, щоденно молитви, заховую великий піст і иньні пости, наказані від церкви.”

„Відповідь твоя.” сказав св'ященник, єсть довша від иньних, але зовсім не ліпша: бо сам знаєш добре, що багато безбожників, котрих церква не приймає під свою власть і всі облудники, що з релігії хочуть користати, слухають служб Божої, посять, молитви говорять, покуту задану відправляють: а однак ані безбожники, ані облудники не суть христ'янами.”

Мала горетка слухаючих щораз дужше була здивованою. Кождий побоював ся, аби слідуєче питанє не було до него звернене з виїмкою осьми- або - десятилітнього хлопця, котрий щільно слухав їх розмови. І як раз св'ященник промовив до него:

„Скажи менї, малій хлопче, чого треба, щоб і бути христ'янином?”

„Мусимо.” відповідає, „любити нашого Отця небесного, і маєм бути добрими.”

„Слава Тобі Боже!” закликав сьвященник вносячи свої очі до неба. „Слава Тобі Отче, Царю неба і землі, щось ті річчї зак-
рив перед мудрим и і цї осьвітєним и, а обя-
вив єсн іх малєньким. Так мої приятелї,
успосїбленє серця, що робить чоловіка хри-
стиянином. Той, що вірує, що Ісус Хрис-
тос відпускає єму грїх и, а доступивши від-
пущєня, любить Господа з цїлого серця сво-
го, а ближнього свого як себе самого, той
чоловік єсть християнином. Слово релїгїя
не основуєть ся на церемонїях, котрі рука-
ми, ногами або устами нашим и визнаємо,
але на вірі і любові, то в серцях наших!”

Тодї сьвященник закінчив бесїду і ві-
дїйшов, Здивованє добрих селян. які пїйми-
ли децї з нової науки, буде обясненєм, ко-
ли сї увагу звернемо на то, що сьвящен-
ник від довшого часу вглубляв ся від рана
до вечера в читаню книжки сьв. Письма, а
то читанє зачинав завше і кінчив молитво-
ю і від того часу зачав змінювати свої релї-
гїйнї погляд и. Здавало ся єму, що добачу-
вав в католицькій цєркві ріжні блуди, однак
не бувши дійстно перєсьвідченїй читав
дальше свою книжку сьв. Письмо і відправ-
ляв служби Божї.

В повнєше згаданих обставинах, селя-

нин учув ся зраженням на любові власній і зі злости представив ту розмову, відбуту із священником, деканом, котрий зараз передав єпископові. В слідуючий четвер священник отримує від єпископа, котрий був його стріпом і приятелем, лист слідуючого змісту:

„Любий братанку і Брате в Ісусі Христі: — Допесено мені, що в твоїй минушотижній розмові з декотрими парохіянами ти уживав виразів з розважання котрих можна було додуматись, що святі обряди нашої церкви суть непотрібні і некорисні і що спасеню душі можна досягнути без udziałу священника. Знаєш добре як небезпечними були би такі науки. Я певний, що ти не був зрозумілий. Невідмінно ти хотів може доказати, що всі обряди мають бути злучені з добрим усилюєнням щирого серця. Але знай, що і внутрішні пляни і побожні чуття суть рівночасно конечно потрібні. Якщо віра і покута зі сторони віруючого суть потрібні, то конечною єсть також услуга священника, щоби ту віру отримати, щоби покуту прийняти і обряди хрещення належнито відправити, без чого трудно досягнути спасеня. Сподію ся отже, що згідно з таким понятєм ріш відповіш мені і в та-

кий сам спосіб витолкуєш ся перед народом в твоїй слїдуючій проповіді. —

„З братнім поздоровленєм, зістаю, і т. д'....“

Сьвященник читаючи той лист уважно знайшов в нїм щось відражаючого для розуму і чуття: але не знаючи як на него відповісти, відтягав ся з відповідію. Від того часу він часто замикав ся в своїй кімнаті і на самоті перебував в молитві і читаню сьвятої Біблії, а по кількох тижнях написав лист слїдуючої відповіді:

„Єпископе і любий Стрію!

—Я казав що зверхні церемонії не можуть дати нам спасеня: і нині, по молитвах і читаню слова Божого, вже безсумнівно єсьм того самого переконання; лиш трома способами можливо осягнути спасеня: 1) або через самі церемонії, а тоді і найбільші розбіжники могли би бути спасенні без навернення ся, в що певно і сам єпископ вірить таксамо як я: 2) або що обряди і церемонії суть таксамо конечні, як і внутрішні усносібленя серця, що також єсть фальшивим понятєм: 3) або що віра в Ісуса Христа спасає нас без церемонії і обрядів церкви.

„Әсли би крещеня, причастія, покута і служба Божа були конечні до спасеня, то

Магдалина, котрій Христос відпустив гріхи і Стефан, котрий смерть мученичу поніс, не були би спасенні; бо за часів життя Марії Магдалини не відправляно, а Стефан не отримав остатного миропомазання. Если-би церковні обряди були конечні до спасення, то подорожуючі христіяни, що згинули по розбитю кораблів, та христіяни від поган впроваджені в неволю і дикі погани на вернені словом сьв. Біблії позістаючи в своїх краях без сьвященників і тайн, — всі в найщирійшій охоті, віро і любови не могли би бути спасеними, бо не винували тих обовязків, котрих сновити не могли. Коли наші церемонії буди би конечно потрібні до спасення, то злі сьвященники із за злости могли би позбавити спасення многих людей і припровадити їх до вічної погибелі.

Як ми довідали ся з повнєшого, то чоловік може бути спасеним і без релігійних обрядів. Если оден може бути без них спасений, чому-ж і не другі? Если ласка Божа вистарчила Стефанови, чомуж не може вистарчити і мені? Если оден може бути спасеним без услуг моманеских, у пустині чомуж не мав би бути спасеним і другий, в моїй околиці?

Любий мій Стрию, що нам простий ро-

зум диктує, то нам і слово Боже потверджує. Розваж-но ті слова Ісаї I 13-17: „Що-ж мені по жертвам вашим? Каже Господь: не приносить же більше жертви на дармо; налено кадильця єсть мені огнидним. Одкиньте далеко ледачі вчинки ваші з перед очий моїх; перестаньте робити зло, научіть ся робити добро; шукати правди рагуйте придавленого, обороняйте заступаєте вдову.” Цар Давид каже:.. Не бажаєш жертви, а то приїє би її. Жертва Богу дух сокрушений; серця сокрушеного і смиренного Ти не відкидаєш, Боже. (Псал. 51 16-17.

„Прощу не думати, що я хочу відкинути всі церемонії: і я вірю, що декотрі з них були установлені від самого Ісуса Христа і для того суть добрі, позитивні. Але то пнєша річ твердити, що сьвяті тайни суть позитивні, а пнєша — що они конечні до спасеня. Церква наша установила церемонії як конечно потрібні, а серце людске, розумієть ся зісцуте, охотно пристало до того уставу церковного і поступало ще дальше. Чим більше чоловік уважає зверхні форми за річ головну, тим легше знаходить можливість облажуваня грішним чутям, так що кождий після свого уподобаня повиннаєсь в тім грішнім поблажуваню, милім своєму

серце, задаючи за то тілу своєму учинки покутні. Чоловік згодить ся охотно на всілякі пнньні жертви, щоби тільки догодити бажанням свого серця; один хоче догодити похотям, другий робить пнньні нечистоти. Посвятить час, гроші і терпіння на марні річч і звичаї; приїме на себе пости, покуту; піде до сповідч; буде уважав то все за добре, пожиточне і конечно потрібне до спасеня, щоби тільки міг догодити своїм похотям а відтак знова сповідати ся. І єсть то правда, якої в тисячних прикладах, я сам був свідком в ріжних обставинах нашої церкви; і мої власні переконання то само доказують. Нераз я достеріг в самім собі, що по богослуженю я чув ся вільним до позбавленя собі більшої втіхи. Нераз заховуючи твердпій піст я сподівав ся то пізнійше на долужити. Часами я піддавав ся покусї, думаючи висповідано ся і отримаю розгрішення. По сповідч чув ся я дужче недбалим; здавало ся менї, що совість була доповненою зі сторони розгрішення св'ященника і що може без небезпеченьства обтяжати ся новими гріхами. О як-же зрадливим єсть серце чололіка! Треба отже старанно слїдити себе самого, щоби то докладно пізнати. Хто-же того досвїду в собі не достерігає,

тої зводить себе самого і правди не має.

„Научаймо людей дійсної правди. Научаймо їх, що обряди о стільки можуть бути пожиточними, о скільки єуть здібні взбуджувати чутя серця, але що до їх значіння, то они є лише знаками. Проповідуймо народови, що чоловік має досвічити себе самого і так учити ся слів правди з Євангелія, що люди єуть повні всілякої неправдності, ласкіства, злості, заздрості, розбійства, увертості, зради, злих обичаїв, клевет ненависті до Бога і т. д. Коли ті нещасливі грішники троїуті зворушенєм, пізнають свої гріхи, тоді отвираймо їм богаства спасенія — научаймо, що благодїна жертва зістала за них зложена, що Ісус Христос за нїс гріхи наші на тілі своїм на крест, і що кров єго була пролита задля тої ціли, що-б наші гріхи були нам відпущені: запевняйте їх, що Бог дає їм небо, на котре не заслужили. А єсли ще не увірять, то отворім їм Біблію, щоби самі могли прочитати ті слова, котрі так довго були закриті. „Ви є ласкою спасені через віру; і то не єсть з вас, а дар Божий.” „Будучи оправдані з віри, будемо тоді злучені з Богом, через Господа нашого Ісуса Христа. Най Бог зволить дати, щоби ті дорогі обітниці Біблійні

наповнили, дорогий Стрію, благаю радостію серце Твоє, як утішили они серце моє.

Прійми і т. д.....

По впливі трох днів єпископ після заступника на місце нашого священика, котрий рівночасно був покликаний на кілька тижнів до свого зверхника. Єпископ той був стареньким чоловіком, відзначався доброю вірою і щирістю. Ніколи не допускав ся до своєї гадки і найменшої журби зглядом поваги і власти „св. Мати Церкви.” Як послушний і покірний син піддавав ся навіть найменшим приписам, через що також і його здоровля зістало значно підорваним. Шукаючи тягом внутрішнього супокю, котрого однак не міг знайти, і чуючи потребу запевненя свого спасеня, покутував, постив і удавався на прощі до чудесних місцевостей. Все то значно ослабляло його тілесні сили, а не приносило йому жадного супокю для душі. Він питав ся самого себе, чи вже досить учинив для заслуги неба і з дрожанєм, коли вже чув себе в немочи старечого віку думав, що ще може унасти до глибини пекла. Не чуючи ніякого супокю внутрішнього, дрожав з боязни; так продовжав своє житє в терніях

тіла і умертвленю духа. З того можна легко зрозуміти причину, для котрої покликав до себе того сьвященника; думав він, що зробить добре діло, привертаючи его до згоди з уставами церкви, від котрої він бачив его відвертаючого ся.

Сьвященник явив ся в меншканю єпископа згідно до поклікку. Той приймив его ввічливо, але о властивім предметі з початку нічого і не згадував. В слідуючій дні кличе его з собою на прохід до городу, щоб бути з ним на самоті. Там без ніяких сьвідків, окрім трох або чотирох дітей, котрі недалеко пасли вівці, почав з ним довгу розмову.

„Скажи мені мій любий братанку, звідки походять ті нові науки, противні установам церкви. Чи не диявол так тобі дораджує?”

„Ні стрію: не диявол а сьвята Біблія.” Та отже з причиною, що ти як мені донесено, роздав сто примірників Біблії поміж людьми?”

— Я не думав, щоб я міг робити зліо, кладучи перед очами мого народу слово Боже, дане для всіх.”

— „Але чи-ж ти не знаєш, що простий нарід не може зрозуміти тої книги, котра

має бути читана і вивчаювана тільки через священників?"

— „Ні, Епископе, я о тім не єсмь переконаний; противно знаходжу, що Бог постановив, щоби всі розуміли те, що він приказав читати. Так Христос говорить до Юдів; „Прослідіть писання" (Іоан 5, 39). Псалмопівець Давид каже: „Закон Господній досконалий, душу оживляє свідоство Господнє вірне — простоту навчає." (Псалом 19, 7). Мойсей приказує, щоби цар читав книгу закону, „во всі дні життя свого; а до всього народу так каже: „І слова єї, що я тобі заповідаю сьогодні мусять бути в серці твому. І будеш ти наказувати про їх сином твоїм і промовляти до серця їх, сидячи в домівці твоїй і йдучи в дорозі і лягаючи і встаючи. І привязувати мені їх на руку собі і будуть вони начальником між очима в тебе; і написувати мені їх на одвірках домівки твоєї і на брамах твоїх. Мойсей (7.6.) Ап. Павло пишучи свої послання до різних церков, промовляє не лише до священників, але каже: „Всім вам в Римі," „з усіма, котрі взивають імя Господа нашого Ісуса Христа на кождім місці. 1. Кор. 1. 2." А за тим єли всі Ізраїльтяни за часів Христа, всі мешканці в Римі і Ахаї, могли

читати Біблію, чому жби христіяни за днів наших не могли її читати?”

— „Хибаж ти не знаєш,” відповів єпископ, що Біблія єсть трудною і не всі можуть її розуміти?

Священник усміхнувшись, відповів: „Най єпископ сам осудить,” опісля закликав до себе дітей, котрі недалеко пасли вівці. Були то діти десяти- або дванадцятилітні, котрі прибігши станули перед єпископом. До наймолодшого з них священник зачав говорити ось так: „Послухай мене дитя, будеш любити Господа Бога твого, з цілого серця твого і з цілою душею твоєю і всіми мислями твоїми (Мойс. 6. 5. 10. 12. 11. 1. 13. 22. 19. 9). „Чи ти мене розумієш?”

— Так єсть, прошу пан-отця, ми повинні вельми любити Отця нашого небесного.

— „А ти, сказав священник до другого дитяти, слухай: „Не маєш справедливого ані одного, не маєш розумного, не маєш хто би Бога шукав, не маєш, хто би робив добро, не маєш ані одного. Чи ти розумієш, що я говорю?”

Хлопець спустив вниз очі, зрозумів ті слова добре; бо совість зго ті слова сейчас почула, бо ж він перед хвилею побив свого

ровесника в малій суперечці, яку мали межі собою і відповів: „То він сам зачав бійку; він мене також полихав.“

„Я того не зробив, відповів другий, то ти був причиною того.“

„Они оба нечесні, відповіла мала дівчинка.“

„А ти малий хлопчисько, послухай,“ сказав св'ященник, Христос умер на кресті за гріхи наші і тепер нема погибелі тим, котрі суть в Ісусі Христі. Віруй в Господа Ісуса Христа, а будеш спасен.“ Що то значить скажи мені моє дитя?“

— „То значить, що Господь Бог відпускає нам наші гріхи, эсли ми любимо Ісуса Христа“.—

„І ти,“ сказав до четвертого, „послухай, „Эсли кому з вас бракує мудрости, най просить у Бога, котрий щедро всім дає а не відмовляє: і буде ему дана.“ (Якова 4, 5.) Завше моліть ся.“ Що означають ті слова?“

„Означають, що ми маємо просити Отця нашого небесного, щоби зділав нас добрими і мудрими.“

„Добре, діти мої; не сваріть ся більше: любіть Господа Ісуса Христа, котрий умер на кресті задля відпущення нам наших грі-

хів, а просить Бога, щоб зділав вас добрими: а осягнете царство небесне.“ Діти подякувавши священникови за добру науку, побігли до своїх овець.

„Отак, єпископе, сказав священник, мені здає ся, що ті діти достаточнo розуміли мої слова.“ —

— „Нічо дивного, відповів єпископ, коли були так легкі питання.“ —

„Так, але ті легкі слова суть точні вираження біблійні: если ті діти могли зрозуміти, чомужби їх батьки і матери не могли розуміти?“

„Але не всі вискази біблійні суть так виразні і легкі як ті, котрі ти тут прикладав.“

„Я то признаю: але однакж, хотяйби віруючий не міг зрозуміти більше як ті чотири реченя в цілій Біблії, чиж і для того не було би добре, щоб читав? Окрім того досвід і сам розум доказують, через читання Біблії завше з молитвою віруючий, знайде багато ясних речень, котрі послужать до розуміння много иньших. То, чого вже добре научив ся, pomoже ему до більшої науки і так навіть найтяжкі місця будуть ему з часом зрозумілі. Коли який приятель прислав нам листа, в котрім часами

знаходить ся кілька слів трудних до перерчитання, то ми для того не відкидаємо листа, але читаємо щераз і ще, аж за помочию інших виразів і начеткі слова перерчитавмо.”

„Але, відповів єпископ — троха заклопотаний, щоби усунути всякі труднощі — чи не ліпше держати-сь толкованя Св. Писма через вселенські собори, котрих рішення суть завсїзди кермовані Духом св. після даної обітницї?!”

— „А чи Св. Дух, відповідає, св. священник, котрий кермує радою цілого собору, не може рядити мислею віруючого, покірно призиває його помочи? Та обітниця Спасителя не лише самим соборам була обіцяна, але всім, котрих Господь Бог наш покличе.”

— „Отже, коли би кождий міг читати і толкувати Біблію“ відповів єпископ — „то тоді було би тільки віроісповідань кілько о осіб: але через підданє ся в толкованю Біблії Соборам, маємо одинокую і однакову віру.”

— „Я так не думаю: якже то одинокість і однаковість віри може бути через собори ліпше запевнена, ніж через читанє Св. Писма?“ запитав священник: „Триден-тський собор в латиньскім язичі може бу-

ти легшим до зрозуміння ніж Біблія?“

— „Ні, але сьвященники мають толкувати простакам декрета (ухвали) Триден-тійського Собору,“ говорить єпископ. —

— „Так отже легше для віруючого зрозуміти свого сьвященника викладаючого йому Біблію в народнім язиці, а ніж ученою розвідкою Сасого о перекладі Біблії. Я радше читаю текст (стихи) Св. Письма, ніж коментар (обясненя.) Біблія має більше значінє, ніж толкованє її, хіба, що чоловік хоче зрозуміти лїпше то, що Бог хоче сказати, ніж то Бог може виразити.“

— „Отже, сказав знетерпеливлений єпископ, щож через то хочеш сказати?“

— „Я хочу сказати то, що єсли Біблія єсть словом Божим, то кождий чоловік повинен її читати і черпати з неї науку віри і обичаїв, а не потребує щоби єму хто иньший видавав реґули о читаню і толкованю її; — а простак віруючий має слухати свого сьвященника тільки тоді, коли єму викладає Св. Письмо. Тоді віра Християньска буде розумною вірою, а чим розумнійшою, тим буде міцнійшою. Тоді Християнин буде міг сказати в своїм серцю, що він слухає Бога а не людий, коли буде черпати зседи з тої книги, котру ціле Християньство

узнати потребу за жерело релігії, яко правдиве слово Боже. Хибаж вода ближше жерела не єсть чистішою, ніж та, котра перебігає через луги і поля, где кожда мила просторони занечищує її? Те саме має ся із релігією. Та єсть найчистіша при своїм жерелі, що уста Божі говорили. А всеяке переданє з уст до уст людий занечищує її. Даймо біблію до читаня всім; а тоді люди ні знають, що не через малі перемонії єсть грішник спасен, але через кров Христа і відновленє через Св. Духа.

Ті слова говорив євхаристієць з такою певністю, що єпископ пізнав, що ніякі переконання не можуть вплинути на него, щоби змінити в нім переконанє. Длятого єпископ звернув єму увагу, що він тим сам собі шкодить, що загороджує собі дорогу до будучности, а відтак загрозив єму виключенєм з Риму. Але то все було даремним. Євхаристієць завсїгда вернув до сеї відповіді: „Пропну мені доказати з Біблії, що єсьм в блуді, а єсьм готов піддати ся“. Повернув він до свого обовязку на парохію і терпів всеякі переслїдованя для слова Божого.

По часі кількох місяців, єпископ тяжко занедужав і з кождим днем чув ся гірше

слабим. Боязнь або радше певність зближаючої ся смерті подвоювала непевність спасення. Змагаючи ся забезпечити, бачив, що зго старання були безуспішними. Даремно представляв собі те, що ледво кілька зі св: мужів дожили так глибокої старости, як він; совість завше мучила його; пригадували ся йому гріхи, лякаючи зго, що ще за них належить не відпокутував. Як же буде міг з'явиться перед лицем Того, котрого чисті очі не зносять неправости. В такім стані стревоженої гадки, пригадав собі єпископ безпечну спокійність того сьвященника, яку виявляв в днях, коли був з ним: чув ся змушеним запитати самого себе, чи така спокійність і ясність думи не були оwoчeм зго міцних релігійних переконань; чи також дійсно не єсть там що доброго і правдивого, — В годину смерті ніхто не дбає стільки о позір сьвіта, скільки в добрім здоровлю. Так і єпископ в тій хвили післав до свого брата, переказуючи йому, що хоче говорити о важних річах.

Сьвященник сейчас поспішив до умираючого стрия. „Витаю тебе, сказав єпископ, бачучи его входячого,” усядь ту при моім ліжку, і зістаньмо самі через хвилю. Коли всі повиходили, умираючий єпископ

зачав говорити, поважно дрюжачим голо-
сом:

Мій дорогий приятелю! не маю часу
до страчення і зараз хочу сказати те, що ма-
ю на думі. Знаєш мій спосіб життя і знаєш,
що я щільно сповняв мої релігійні обов'яз-
ки: а однаковж отверто визнаю, що в сій так
важній хвили навіть по припнятю послед-
них тайн дрожу з боязни на саму гадку,
що маю свати перед лицем справедливого
судії. Щось такого говорить мені, що не
єсьм приготований, щобим міг спасти пе-
ред Ним і визнаю, що в сих последних го-
динах чую ся не спокійним: не можу гляну-
ти в очі смерті без страху тревоги. Той
благий спокій і вдоволенє, які я запримітив
в тобі мій любий брате, навіть і тоді, коли
я переслідував тебе за твої переконання, ро-
били на мене вражіня, що ті суть оочем
спокою совісти твоєї. Скажи мені зараз про-
шу тебе, як же ти то отримав?

„В той спосіб:“ відповів єввященник:
„Я був одного разу в такім настрою ду-
мок, в яким єпископ тепер знаходить ся.
Розслідкуючи щоденно моє життя, я знахо-
див нові і щораз більші прогрішеня. Чим
дужше я старав ся зробити своє життя по-
божнійшими ділами, тим більший тягар

тріху чув я на моїй совісті. Щонебудь доброго я робив в очах сьвіта, я бачив, що то було злом в очах Бога, або зарозумілість і гордість були там головними. Часто, коли я постановив був робити щонебудь для хвали Божої, я відчував вплив любови власної і в сей спосіб нищили ся мої наміри. Нарешті я бриднув ся собою самим. бриднув ся своїм життєм: а то, що найдужше мене перестрашувало, були ті слова Біблії: „Заплата за гріх єсть смерть“ (Рим. 6, 26); „Проклят, хто не встоїть у всьому написаному в книзі закону, щоб робити те“. (Галат. 3, 10.) „Хто заховував би всі закони, а в одному унав би, став ся винен всіх заповідій“.

Одного дня я був вже майже в розпущі, унав на коліна і бючи ся в груди, молив ся: Господи, Боже, змилуй ся надімною грішним, що я маю робити, щобим був спасен?

Відтак я отворив Сьв. Біблію і зараз спостеріг ті слова: „Що доброго маю робити, щобим мав житє вічне.“ (Мат. 19. 16) Що маю робити. щобим був спасен? а читаючи дальше, я знайшов ту відповідь: „Віруй у Господа Ісуса Христа, а будеш спасен. (Діян. 16, 31.) Віруй, а будеш спа-

сен, повторив я сам собі, чи ж то для мене вистарчить лишень вірити? Думаючи, що може я добре не зрозумів, я читав ще раз ті слова, а що би то ще ліпше зрозуміти, я читав інші речення в Біблії, а всюди знаходив то саме; „Віруй в Ісуса Христа, а осягнеш відпущення гріхів і життя вічне“.

Спершу правда та — спасення пожертвоване мені без моїх заслуг під умовою віри в Ісуса Христа — займала лише мій ум, а не серце. До серця вступила донерва тоді, коли, читаючи в Біблії одного дня, я прийшов на слова: „Благодаттю (ласкою) бо ви спасені через віру; (Еф. 2, 5.) і се не від вас; се Божий дар; (Еф. 2, 8.)“. Тепер, слово „благодать“ як луч світла засвітило в моїй душі і розігнало темноту. Благодаттю бо ви спасені! ах тепер розумію!

Я єсьм засуджений до пекла, як розбійник на пинбенцію; і то в хвили коли вже гину. Цар дарує мені життя. Єсьм вельми обов'язаний моєму Господу, що так великий довг гріхів моїх мені відпустив — оказав мені благодать (ласку). Ах, тепер розумію то слово „благодаттю“ яким солодкий звук того слова є; як могутче до віддалення всякої боязни з мого серця! Тепер живучи і умираючи, єсьм спасений. Єсьм тепер спасе-

ний з його благодати: якже Яго не маю любити так як я повинен! Як прямо єсть мені чинити Яго волю. Як охотно хочу вирішити себе самого для служення йому і для добра тих, котрі ще не знають значіння ласки Яго прощення і любови Божої. Ласка, благодать, то одно слово розжарило цілу мою душу: від того часу завше віршуваний супокій мені казав в моєму серці. Я досвідчив повноти обітниць Спасителя: Упокій зіставляю вам, упокій мій даю вам; не яким даю світ, я вам даю. Най не трівожить вас серце ваше, ані лякає вас. (Йоан 14 24). Від того дня чую в собі гаряче бажання оповістити ту добру новину моїм братям: і єсьм несказано утешений, коли мої слова трапляють на серце, котре Господь утворив: бачу бо одну душу більше звільнену від сїтних невольнич і повернену до Господа ласки і правди.“

„Але, мій любий брате“, каже єще-кон зворушений до глибини своїх словами: Якуж маємо певність, що то певне спасення, котре думаємо, що в собі чуємо, єсть подтвержене в небі від Бога самого, а не просте діло твого виображення?

Моїм певненєм єсть повага слова Божого і свідок св. Духа в моєму серці;

так як апостоля Павло говорить: Дух Божий свідчить дуhoхи нашoму, що ми дітьми Божими. Рим. 8, 16. Так, мій дорогий стрію, не шукай в собі самім спасення. Хотяй ти чинив добрі діла, однакoж, они тобі ніколи не запевнять спасення. Потребуєш всемогучого, досконалого святаго спасення. Потребуєш Ісуса Христа Сина Божого, об'явленого в тілі. Поки єму не вірши, доти боязнь не зникне. Поки не будеш мав такого оборонця, доти не минеш небезпеченства погибелі.

В слідуючax днях oба приятелі багато розмавляли. Єпископ тілесно занепадав в здоровлю, але на душі освічений скріпляв ся. Уважав більше ніж говорив. Св'ященник же, в протягу кілька днів перечитав єму багато уступів з Нового Завіту; меж ними посланія Ап. Павла до Римлян і Галат. Нарешті в неділю вечером, коли єго братанк при єго ложу кінчив молитву в тих словах: „О Господи Ісусе Христе, в Тобі оцного покладаємо надію а не в собі аві ділах наших щобиємо були спасені.

Єпископ підніс свої очі в гору і з послідним зітхненєм сказав: „А м і н ь”.

Най так станеть ся, і заснув в Господі.

ОДИНОКА

„РУСКА КНИГАРНЯ“ в Канаді.

850 Main St. Winnipeg Man.

має на складі всі видавництва рускі з Галичини, України, Американські і Канадські. В нашім катальогу, який ми посилаємо кождому даром, знайдете все, що лиш потребуєте: чи з оповідань, чи з науки, чи з казок, чи з релігійних книжок, молитвеників чи з ікільних.

Особливо поручаємо слідуючі книжки:

З проповідий;

Проповіді на неділі і свята цілого року
часть I, II, III, IV. по \$1.50

всі разом \$5.00

Postyla, czyli wykład Ewangelij i Listów
Ks. Dr. L. Otto \$1.75

Postyla Domowa. Kazania Dra. M. Lutra
\$1.75

Блудний Син — образ гріху і правдивого
покаяня. Дуже гарні великопостні пропо-
віді .75

З свв. Письма:

Письмо Сввяте Нового Завіта .30

Письмо свв. Нового Завіта в рускій і ан-
глійській мові 786 сторін друку, оправлене

в гарне анґ. полотно	.80
Велика Біблія 1073 сторін друку мовою чисто українською.	
Містить сьв. Письмо старого і нового заві- та, книги пророків, Діянія сьв. Апостолів і родину літопись. Коштує в гарній оправі лиш	\$2.50
а оправлена в полотно	\$1.25
З духовного читання	
Христос радо приймає грішника	.10
Життя Ісуса Христа 373 образ. в опр.	\$1.25
Історія Реформації (в язиці польскім в чо- тирох томах	\$ 2.75
Історія інквізиції (по польски)	.50
Вірність настирска Ісуса Христа	.05
На Божій дорозі	.15
О наслідуваню Ісуса Христа в гарній опра- ві	\$1.00
Серце чоловіка сьвятиною Бога або осідком діавола з гарними образками	.15
Унія з Римом; Історія о тім, як то Русини злучили ся з наною римским і яка для них вийшла шкода	.25
Царство Боже внутрі вас	.15
Хто такі Баптисти?	.10
Що таке Християн?	.10
Без Бога на сьвіті	.15

З науки:

Як судили Мирослава Січинського з фотоґ-

рафіями і образками гарно управлена	\$1.30
брошурована	\$1.00
Січинський в неволі	.05
Новітна суспільність і церква	.25
Оборонець покривджених Лінколн	.15
Перво-учителі Славян	.05
Пригоди Тома Соєра в оправі	\$1.50
Сара Кру	.15
Смерть за правду	.05
Іван Гус або Вільна думка	.10
Закон Їзуїтів	.35
Бєрба з алькоголем	.10
Всєсвїтна Історія	
I. том	\$1.20
II. том	\$1.20
III. том	\$1.35
Народність і її початки	.50
Про великі та грізні явища природи	.20
Пишіть виразно по наш катальог книжок і музичних інструментів на адресу :	

RUSKA KNYHARNIA

850 Main St.

WINNIPEG, MAN.

Лист Шинкара до чорта	.15
Розмова Поляка з Русином I. часть Розкази про Москалів II. часть	.15
Часть I. Дивний сон; часть II. Про чуда святих Дамазия і Пакрація про старокраві відпустити	.10
Пісні про Канаду і Австрію	.40
Нові пісні	.25
Робітничі пісні, про долю канадійських робітників	.25
Оборона віри або поясненє чому і як маємо вірити в Бога	.25
Підстава Християньскої віри	.25
Христос радо приймає грішника	.10
Без Бога на світі	.15
Вірність пастирска Ісуса Христа	.05

Пийіть по наш великий загальний

КАТАЛОГ

книжок на адресу;

RUSKA KNYHARNIA

850 MAIN ST. WINNIPEG, MAN.

